

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **S. Al S.**, st. příslušnost: Marocké království
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2020, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2020, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nesprávné zjištění skutkového stavu a vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění žalobce, kterým se žalovaná dostatečně nezabývala. Žalovaná se měla zabývat možnými překážkami správního vyhoštění. Žalobci hrozí v muslimském Maroku z důvodu konverze ke křesťanství nebezpečí vážné újmy, protože právo šaría tyto odpadlíky trestá smrtí. Přinejmenším konvertité přicházejí o zaměstnání, končí ve vězení kvůli víře, jsou nuceni zapírat konverzi, rozhlas šíří protikřesťanské nálady, a pokud jsou prodávané Bible použity k evangelizačním účelům, jsou konfiskovány. Křesťané jsou v Maroku pronásledováni.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla k žalobním námitkám, že vycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, podle kterého žalobce pochází z bezpečné země a její bezpečné části. Problémy žalobce nespádají pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl žalovanou poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu a žalobce podal tuto žádost 4. 11. 2020.
4. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 větě druhé a třetí v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
6. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu Městské policie Přerov, že její hlídku 27. 10. 2020 v 14.55 h míjel kamion polské registrační značky, u které si strážníci všimli lidské ruky v místě náhradní rezervy pod zadní částí návěsu. Po zastavení kamionu hlídkou se z jeho podvozku snažil vyběhnout muž, kterého strážník dostihl, strhl za oděv na zem a přiložil pouta. Při obhlídce kamionu strážník zjistil dalšího muže, kterého vytáhl.
7. Podle úředního záznamu žalovaná provedla pobytovou kontrolu cizího státního příslušníka bez dokladů, který uvedl, že je státní příslušník Maroka a neměl žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu.
8. Žalovaná rozhodnutím z 29. 10. 2020 uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“) v délce 24 měsíců. Doba k vycestování byla stanovena do 14 dnů a nebyly shledány důvody znemožňující vycestování.

9. Žalovaná v napadeném rozhodnutí o zajištění citovala z výpovědi žalobce, že „vystudoval univerzální maturitu“, a poté pracoval v Marrákeši jako údržbář sportovní haly a na počítači. Byl muslim a nyní je křesťan, a to netoleruje nikdo z jeho rodiny a okolí, kde bydlel. Někteří lidé jsou proto schopni ho zabít. Žalobce byl ženatý a manželka, když zjistila, že je křesťan, se s ním rozvedla. Důvodem odchodu žalobce bylo náboženství, peněz měl dost. Žalobce 1. 3. 2020 odešel z Maroka, letěl do Turecka, cestovní pas měl. Cestu si naplánoval a uhradil sám. Při odchodu z Maroka měl u sebe asi 4 000 EUR na kartě a 450 EUR v hotovosti. V Istanbulu bydlel v hotelu asi 2 až 2,5 měsíce a seznámil se tam s lidmi, se kterými jel vozidlem na řecké hranice. Pak šli pěšky 25 dní a v Albánii měl domluveného člověka, který velkým vozidlem vzal asi 15 lidí, nejvíce Syřanů. Žalobce zaplatil v Tiraně 200 EUR, bydlel tam v hotelu asi 15 dní, do Černé Hory šel pěšky, z Maroka byli tři. Pak šel pěšky do Bosny, kde byl asi 3 měsíce a domluvil tam s nějakými lidmi cestu do Německa za 1 000 EUR. Byli to podvodníci a druhý den nikdo nepřijel. Žalobce pak spal po ulicích. V Řecku mu ukradli pas. Někdo z Bosny mu dal 450 EUR, jel do Srbska, zůstal měsíc v hotelu a pak jel nákladním vozidlem v místě rezervy na Slovensko. Cestu si domlouval, vždy si vozidlo našel sám a řidiči o něm nevěděli. Hranici České republiky (dále jen „ČR“) žalobce překročil ze Slovenska 27. 10. 2020 asi ve 13 h. V Přerově žalobce s kamarádem vyběhli z úkrytu, následně viděl vozidlo policie a začal na něho mávat. Po celou dobu cesty žalobce byl zdravý, neměl konkrétní cíl, chtěl jet jenom tam, kde budou uznávat křesťanství a kde se bude mít dobře a může v klidu pracovat a mít rodinu. Žalobce v Maroku v městě Arbat podepsal křesťanskému knězi Adamovi Alrabati doklad, že je křesťan a tím začaly všechny jeho problémy. To bylo asi před třemi lety. Žalobce nevěděl, že v ČR nyní platí nařízení vlády omezující vstup do ČR z třetích zemí na základě ochranného opatření, nevěděl, že má povinnost hlásit se na příslušné krajské hygienické stanici a test na COVID-19 prodělal až včera za přítomnosti policie poprvé. V ČR je žalobce poprvé. Žalobce má v úmyslu zůstat na území ČR. Žalobce o vydání víza pro cestu do některého ze států EU nežádal a v minulosti mu nebyl v žádném ze států EU vysloven zákaz pobytu. Žalobce v ČR nemá žádné blízké příbuzné s povoleným pobytem ani nikoho, kdo by se o něj postaral. Žalobce má strýce ve Španělsku, ale nemá s ním žádný kontakt, protože je muslimského vyznání. Žalobce si je vědom toho, že bez víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých zemí a vstoupit na území ČR. Žalobce v minulosti v zemi svého původu nebo nikde jinde stíhaný policií, popřípadě souzen nebyl. Nyní žalobce již nemá žádné peníze. Žalobce nemá na území ČR žádné sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby. Žalobce se do své vlasti nemůže vrátit kvůli novému náboženství, protože by ho zabili. Se žalobcem nebylo v Maroku vedené žádné trestní řízení a nemá ve své vlasti žádné problémy se státními orgány nebo soukromými osobami. Žalobce se bojí potrestání ohledně svého vyznání. Žalobce nepožádal v žádné zemi EU o mezinárodní ochranu (azyl). Zdravotní stav žalobce je dobrý a neužívá žádné léky ani návykové látky. V případě udělení správního vyhoštění žalobce vycestuje z území EU dobrovolně. Žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, vůči které by případné vyhoštění žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, která je zcela nebo částečně odkázaná na péči žalobce, popřípadě osoba, vůči které má vyživovací povinnost. Žalobce ve své vlasti nemá žádný majetek, může se ale vrátit ke svým rodičům. Žalobce nemá žádné společenské, kulturní a jiné vazby

k ČR nebo jinému státu EU, závazky nebo pohledávky a nevlastní zde žádný majetek. Žalobce potřebuje na vycestování 10 dní.

10. Žalovaná ze skutečností zjištěných výsledkem žalobce dovodila, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Předěšlé jednání žalobce demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Pokud žalobce neplní zákonem uložené povinnosti, neprokázal svou totožnost platným cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti a bez oprávnění vstoupil na území ČR, neskýtá jeho chování záruku, že bude plnit povinnosti, které mu uloží správní orgán. Žalobce přicestoval do ČR bez potřebného povolení či víza.
11. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalovaná se obávala nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů ČR žalobcem a možného zmaření správního rozhodnutí, kterým žalobci má být stanovena povinnost opustit území ČR. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců. Do doby zajištění žalobce nebyla žádná finanční záruka složena a žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Žalobce nenahlásil ani adresu, kde se bude do doby realizace správního vyhoštění zdržovat, na území ČR nemá žádnou adresu ani žádné příbuzné.
12. V případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy nebo které během řízení vyšly najevo. Osoba, která vědomě úmyslně nerespektuje uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaná shledala jednání žalobce v rozporu se zájmem společnosti na dodržování podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR. Pobyt bez platného cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn, je negativním jevem ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. V daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států EU vyhostit. Žalovaná vycházela z podkladů, které nashromáždila z úřední moci a ze skutečností sdělených žalobcem při jednání do protokolu 28. 10. 2020.
13. Žalobce vstupem na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu porušil ochranné opatření ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN z 2. 10. 2020, účinné od 5. 10. 2020, které nařizuje zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19, pokud tito cizinci nespádají do výjimky, stanovené tímto ochranným opatřením. Maroko v tomto seznamu není uvedeno.
14. Podle sdělení ministerstva vnitra z 29. 10. 2020 žalobce pochází z bezpečné země původu a jeho problémy nespádají pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Tuto odpověď zaslalo ministerstvo vnitra žalované k žádosti o závazné stanovisko s přiloženým protokolem o výsledku žalobce. Žalobce i tlumočník potvrdili svým podpisem, že žalobce byl seznámen se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra a že nežádal o seznámení s podklady jeho vydání.
15. Žalobce byl 29. 10. 2020 poučen o možnosti žádat o dobrovolný návrat do státu, jehož je občanem nebo do jiného státu, který mu umožní vstup na své území, a to za přítomnosti

tlumočníka. Téhož dne byl žalobce za přítomnosti tlumočníka poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu ČR.

16. Žalobce 4. 11. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
17. Ministerstvo vnitra 6. 11. 2020 rozhodlo, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba trvání zajištění byla stanovena do 22. 2. 2021. Podle ministerstva byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce byl zajištěn z důvodu nebezpečí, že bude mařit výkon vyhoštění.
18. Na základě posledně citovaného rozhodnutí žalovaná 10. 11. 2020 vydala podle svého vyjádření příkaz k ukončení zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že na svém rozhodnutí trvá, realizace správního vyhoštění žalobce do Maroka je možná a důvody zajištění žalobce v době před ukončením jeho zajištění z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu trvaly.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Klíčovou otázkou v souzené věci bylo posouzení otázky, jestli se žalovaná v rozhodnutí o zajištění dostatečně zabývala důvody, které znemožňují realizaci vyhoštění.
21. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
22. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
23. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
24. Podmínkou tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 101/2017-28. Zde uvedl, že tato podmínka „sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES (dále též jen „návratová směrnice“). Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Ačkoliv je v tomto řízení přezkoumáváno rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění stěžovatele (nikoliv rozhodnutí o jeho zajištění), lze výše uvedené závěry rozšířeného NSS použít přiměřeně i v tomto případě (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43, bod 33).“
25. Žalobce od samého počátku správního řízení při výslechu (ne např. až v žalobě) tvrdil, že důvodem vycestování z Maroka bylo jeho konvertování ke křesťanství. Žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v napadeném rozhodnutí k možným překážkám vycestování pouze uvedla, že „rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy“ ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (poslední odstavec odůvodnění) a že „v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění“ z území členských států EU, neboť „v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území členských států EU vyhostit; správní orgán v této věci vyhodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28. 10. 2020. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoli překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území ČR. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny“ (předposlední odstavec odůvodnění).

26. Soud zjistil ze správního spisu, že žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o závazné stanovisko a Ministerstvo vnitra prostým e-mailem k žádosti uvedlo: „Žalobce pochází z bezpečné země původu a jeho problémy nespadají pod § 179 zákona o pobytu cizinců“.
27. V posuzovaném případě tedy nebylo vydáno závazné stanovisko s odůvodněním. Ani elektronická zpráva coby odpověď na žádost o závazné stanovisko neobsahuje žádné důvody k věci žalobce, a to ani důvody k otázce víry a situaci v Maroku u osob, které konvertovaly ke křesťanství. Vyjádření Ministerstva vnitra obsahuje závěr o neexistenci překážek vycestování v konkrétním případě žalobce, ale obavy a problémy žalobce z pronásledování z důvodu konvertování z muslimské na křesťanskou víru vyjádření vůbec nezmiňuje. Vyjádření Ministerstva nezohlednilo konkrétní okolnosti případu žalobce a je obecné, bez jakýchkoli konkrétních skutečností a důvodů.
28. Žalovaná žalobci nepoložila žádné doplňující otázky, na základě nichž by mohla vyhodnotit, zda jsou žalobcovy obavy důvodné a věrohodné. Nedostála tak své povinnosti zjistit skutkový stav za účelem posouzení, zda je vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné. Z takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu následně vycházelo i Ministerstvo vnitra ve své odpovědi.
29. Žalovaná podle správního spisu o vydání řádného závazného stanoviska nebo jeho doplnění a o podklady k němu nežádala, žalobce dále nevyslechla, ani se sama v napadeném rozhodnutí o zajištění k námitkám žalobce vůbec nevyjádřila.
30. Takový postup žalované a Ministerstva vnitra při odpovědi na žádost o závazné stanovisko nelze pokládat za dostatečné zvážení všech okolností posuzovaného případu a náležité posouzení existence překážek správního vyhoštění.
31. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z 28. 2. 2020, č. j. 5 Azs 211/2019-41, který posuzoval obdobný případ, závazné stanovisko Ministerstva vnitra – vydávané v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 120a zákona o pobytu cizinců – představuje formálně prostý podklad rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má obdobné účinky, jako by se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59). Do jisté míry tak vlastně předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které je žalovaná v tomto typu řízení povinna zkoumat. I toto stanovisko však musí obsahovat náležité odůvodnění a musí reagovat na konkrétní tvrzení cizince v daném řízení. Pakliže je stanovisko formulováno obecněji, je povinností žalované o to pečlivěji odůvodnit, proč nepovažuje obavy žalobce z pronásledování za relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

K tomu však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům závazného stanoviska má soud za to, že nebylo možné toliko odkázat na tento zcela bezobsažný podklad, aniž by možné překážky správního vyhoštění byly skutečně náležitě posouzeny.

32. I v projednávaném případě důvěryhodnost žalobce oslabují rozpory v jeho výpovědi (např. o cíli cesty) nebo rozpor jeho tvrzení s obsahem úředního záznamu Městské policie Přerov, to však nemá vliv na povinnost řádného zjištění skutkového stavu.
33. V dalším řízení žalovaná odůvodní rozhodnutí o zajištění ve vztahu k námitkám žalobce a jeho obavám z pronásledování kvůli náboženskému vyznání a zdůvodní, proč osobám křesťanského vyznání a konkrétně žalobci žádná hrozba v Maroku nehrozí. Žalovaná se existencí možných překážek správního vyhoštění s ohledem na tvrzení žalobce náležitě nezabývala. Proto nemohlo rozhodnutí o zajištění v přezkumu obstát.
34. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.
35. Žalovaná, který neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, ale žádné náklady řízení neuplatnil a soud je ze spisu nezjistil, proto mu je nepřiznal.
36. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradu a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně